

DANIELLE
CARSON

Op
HETERDAAD

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Danielle Carson

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1504 0

ISBN 978 94 027 6659 2 (e-book)

NUR 343

Eerste druk in deze uitgave december 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Violet

Het is nog donker als ik de voordeur van ons herenhuis achter me dichttrek. Met frisse energie huppel ik de trap af en doe wat strekoefeningen op het trottoir. Zodra mijn spieren los genoeg voelen zet ik mijn koptelefoon op en selecteer ik de gebruikelijke afspeellijst met uptemponummers voordat ik koers zet naar Central Park. Het park is maar tien minuten lopen vanaf mijn huis, dus ik heb er een gewoonte van gemaakt om daar 's ochtends vroeg te gaan hardlopen.

Tegen de tijd dat ik de ingang van Central Park bereik, begint de zon al op te komen. Ik kan voelen dat het vandaag een hete zomerdag gaat worden, voor de vijfde dag op rij. Ik zweet me nu al kapot en dat terwijl ik nog niet eens ben begonnen met hardlopen. Toch ben ik vastbesloten om mijn work-out te gaan doen. De afgelopen tijd ben ik te lui geweest om te gaan sporten, met als resultaat dat mijn conditie nu ver beneden peil is. Het is dus hoog tijd om daar verandering in te brengen.

Ik geniet van de rust en stilte op dit vroege uur als ik langs een aantal bekende bezienswaardigheden ren die dit park te bieden heeft. Onderweg passeer ik een aantal andere hardlopers en mensen die hun hond uitlaten, maar verder is het heerlijk rustig. Nou ja, wat door kan gaan voor rust en stilte in een drukke stad als New York.

Tegen de tijd dat ik aankom bij de Bow Bridge vertraag ik mijn pas en loop ik naar het midden van de brug die compleet verlaten is. Ik pauzeer de muziek en laat de koptelefoon om mijn nek rusten. De muziek maakt meteen plaats voor het geluid van zingende vogels, badderende eenden en de typische stadsgeluiden die ik in de verte hoor. Met mijn

ellebogen leun ik op de balustrade van de brug en ik laat mijn blik over het water dwalen.

Al jaren volg ik deze hardlooproutte die me altijd naar deze iconische brug leidt. Vroeger kwam ik de meeste ochtenden in alle vroegte hier om te genieten van de rust en een bezinningsmomentje. Tot de plotselinge dood van mijn ouders, nu bijna acht jaar geleden, tijdelijk een einde maakte aan dit ritueel. Elke dag passeerde ik de plekken waar ik zoveel herinneringen met mijn ouders had gemaakt toen ik nog klein was, en na hun ongeluk werd het te pijnlijk om daarmee geconfronteerd te worden.

Het kostte me uiteindelijk drie jaar om hier weer terug te komen. Uiteindelijk realiseerde ik me dat deze plek meer gelukkige herinneringen aan mijn ouders heeft, dan verdrietige. Blij, vreugdevolle herinneringen die me kunnen helpen genezen.

Een van die herinneringen staat me zo helder bij dat als ik nu mijn ogen sluit, ik alles zo weer voor me zie. Elke zondag gingen we naar het park om een ijsje te eten en een roeibootje te huren om het meer te verkennen. Hoe vaak we dat ook deden en hoe ouder ik ook werd, het verveelde nooit. Dat waren in mijn ogen perfecte zondagen en de herinneringen daaraan koester ik nog steeds. Nu voelen die perfecte zondagen als een eeuwigheid geleden.

Ik voel tranen opkomen als ik daaraan terugdenk. Ik mis ze zo. Voordat ik instort als een kaartenhuis, knipper ik verwoed mijn tranen weg en laat een beverige zucht ontsnappen.

Verman je, Vi.

Ik onderdruk mijn verdriet – iets wat meteen afgestraft zou worden door mijn psycholoog als ze hier was – en vervolg mijn weg.

Na mijn gebruikelijke work-out op de trappen van het Bethesda Terrace keer ik weer terug naar huis. Als ik de voordeur in het zicht krijg, spot ik een bekend figuur. De man staat half van me weggedraaid, maar desondanks herken ik hem uit duizenden. Hij leunt nonchalant

tegen zijn zwarte SUV en heeft een koffiebeker in zijn hand die hij net naar zijn mond brengt.

Nick Ryder.

Nick is de beste vriend van mijn broer Keith en tevens zijn partner bij de NYPD.

Mijn blik gaat automatisch naar zijn politiebade en het vuurwapen die aan zijn broekriem hangen. Ik snap nog steeds niet dat mensen zoals Nick en Keith hun leven vrijwillig in gevaar brengen door achter criminelen aan te gaan. Toen ik een keer aan Keith vroeg waarom hij in vredesnaam rechercheur is geworden, was zijn antwoord simpel: 'Met dit werk kan ik niet alleen de stad een stukje veiliger maken, maar ook de nabestaanden van slachtoffers een stukje rust geven door de daders op te sporen en ze achter slot en grendel te zetten.'

Ik begrijp waar zijn standpunt vandaan komt. Wij hebben tenslotte nooit één duidelijke schuldige aan kunnen kijken voor de dood van onze ouders. De privéjet waar mijn ouders in zaten was net opgestegen uit Griekenland, waar ze een week hadden doorgebracht om potentiële vakantiehuizen te bekijken voor ons gezin. Het vliegtuig was nog geen tien minuten in de lucht toen het neerstortte in de heuvels nabij Athene.

Niemand had het overleefd.

Volgens het onderzoeksrapport is het ongeluk veroorzaakt door een storm die op dat moment over Griekenland raasde. Nog altijd kan ik niet bevatten dat de piloten én de luchtverkeersleiding het veilig genoeg vonden om in dat noodweer te gaan vliegen. Door die inschattingfout zijn Keith en ik onze ouders kwijtgeraakt.

De eerste dagen na het ongeluk waren het zwaarst. Ik lag alleen maar in bed en huilde tot ik geen tranen meer over had. De begrafenis was volledig aan me voorbijgegaan. Het enige wat ik me daarvan herinner, was dat het goot van de regen toen de twee zwarte, glimmende kisten de grond in zakten. Alsof die dag nog niet droevig genoeg was.

Ik had me huilend aan Keith vastgeklampt nadat de meeste mensen de begraafplaats hadden verlaten. Pas toen kregen wij de kans om ons eigen laatste vaarwel naar onze ouders uit te spreken. Keith probeerde sterk voor me te blijven, maar ik weet nog hoe ik zijn lichaam voelde trillen van verdriet.

Die dag was niet alleen moeilijk voor Keith en mij, maar ook voor Nick en zijn ouders. Zij hadden immers ook twee dierbaren verloren. Mijn moeder en Nicks moeder hebben elkaar leren kennen tijdens hun studie en waren sindsdien beste vriendinnen. Mede daardoor brachten onze families veel tijd met elkaar door. Nick en Keith zijn van kinds af aan onafscheidelijk geweest en daardoor kwam voornamelijk Nick heel vaak bij ons over de vloer.

Hoewel de Ryders niet tot 'onze' upper class behoren, heb ik nooit het gevoel gehad dat dit tussen ons in stond. Persoonlijk vind ik het grote onzin dat er nog altijd zulke labels bestaan, we leven verdorie in de eenentwintigste eeuw. De Youngs en de Ryders zijn altijd als familie voor elkaar geweest en niemand van ons gaf daadwerkelijk om geld of maatschappelijke status.

Na het overlijden van mijn ouders bleken de Ryders een geschenk uit de hemel. Wekenlang bleven ze bij ons om ervoor te zorgen dat Keith en ik eten zouden binnen krijgen. Ze sleepten ons zelfs uit bed zodat we een douche zouden nemen en schone kleren aan zouden trekken voordat we weer in bed gingen liggen om te zwelgen in ons verdriet. Naarmate de tijd verstreek kregen we weer een beetje ritme in ons leven en wisten we zowaar ons verdriet een plek te geven. Dat was immers wat onze ouders zouden hebben gewild.

Keith en Nick focusten zich op hun doel om onderzoeker bij de NYPD te worden en ik begon aan mijn studie aan Columbia University. Ik was blij dat ik daar was toegelaten; zo hoefde ik niet op de campus te wonen en kon ik gewoon elke nacht in mijn eigen bed slapen. Thuis voelde veilig, ook al waren mijn ouders daar niet meer.

Het eerste schooljaar ging moeizaam. Ik had nog steeds veel verdriet te verwerken waardoor ik meer dan eens last had van paniekaanvallen. Callie en Robert – Nicks ouders – drongen er uiteindelijk op aan dat ik hulp zou zoeken en maakten een afspraak voor me bij een psycholoog. In het begin was ik een beetje sceptisch, maar na een paar sessies merkte ik dat ik me lichter voelde, weer meer mezelf. De Violet van vóór het tragische ongeluk.

Uiteindelijk wist ik me te focussen op mijn studie en raakte vastbesloten om aan iedereen én mezelf te bewijzen dat ik een vechter was. Ondanks het feit dat ik wat achterstand had opgelopen, lukte het om mijn studie af te maken en liep ik ruim vier jaar later het gebouw uit met een bachelordiploma in *Business management* en *Fashion*. Keith, Callie, Robert en zelfs Nick straalden van trots tijdens mijn diploma-uitreiking en ondanks dat ik mijn ouders verschrikkelijk miste bij die mijlpaal in mijn leven, voelde ik me op dat moment enorm geliefd. De familie Ryder is na die ellendige periode nog belangrijker voor ons geworden en ik zal ze eeuwig dankbaar zijn voor hun onvoorwaardelijke steun en liefde naar Keith en mij toe.

Half buiten adem van het hardlopen kom ik aan bij Nick. ‘Hey’

Bij het horen van mijn stem draait Nick zijn hoofd naar me toe. Hij tilt zijn pilotenzonnebril iets op waardoor ik zijn donkerbruine ogen kan zien en laat vervolgens zijn blik langzaam over me heen glijden. Ik besef maar al te goed dat ik er niet echt op mijn charmantst uitzie met een rood aangelopen gezicht en volledig bezweet van de inspanning.

Nicks mondhoeken krullen omhoog in een scheve grijns. ‘Hoe is het mogelijk dat je er zelfs bezweet nog goed uitziet?’

Oké, misschien zie ik er niet zo slecht uit als ik dacht.

‘Als je nu geen hordes mannen achter je aankrijgt, dan weet ik het ook niet meer,’ vervolgt hij plagend.

Eikel. Ik begin te denken dat hij enkel op de wereld is gezet om mij de kast op te jagen. Ik rol met mijn ogen, die vervolgens een eigen wil

lijken te hebben en hetzelfde doen wat hij zonet bij mij deed. Maar dan wat grondiger.

Zoals altijd zit zijn bruine haar een beetje warrig, wat bij hem niet slordig, maar juist sexy overkomt. De stoppeltjes op zijn scherpe kaaklijn verzachten zijn gelaatstrekken, al is het maar een fractie, en om zijn mondhoeken speelt een grijns die je steil achterover kan laten slaan. Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij een vrouwenmagneet is.

Mijn ogen dwalen naar zijn afgetrainde bovenlichaam. Het zwarte t-shirt dat hij draagt spant strak om zijn brede schouders en bovenarmen waardoor zijn spieren nog beter uitkomen. Als iemand er goed uitziet, dan is het wel Nick Ryder.

Ik zou niet zo naar hem moeten staren of zo over hem denken. Hij is tenslotte de beste vriend van mijn broer en dat betekent dat Nick verboden terrein is. En, het feit dat ik een vriend heb zou al reden genoeg voor me moeten zijn om Nick uit mijn gedachten te bannen.

Maar ik kan het niet helpen. Nick is gewoon... tja, hoe zal ik het verwoorden? Een hedendaagse adonis.

‘Zie je iets wat je bevalt?’ Er speelt een arrogante lach om Nicks lippen en ik weet haast zeker dat zijn ogen, die nu weer schuilgaan achter zijn zonnebril, twinkelen van vermaak.

Betrapt.

Ik tik bedenkelijk tegen mijn kin als ik mijn ogen nogmaals – en dit keer overdreven grondig – over zijn lichaam laat glijden. ‘Nee, niet echt,’ zeg ik dan, schouderophalend.

Hij lacht kort, al klinkt het meer als een gnuif dan een daadwerkelijke lach. ‘Ik weet zeker dat je bekakte vriendje niet zulke buikspieren heeft.’

Nog voor ik kan reageren trekt hij zijn shirt omhoog en laat trots zijn sixpack zien. Zijn perfect gevormde lichaam in combinatie met die sexy grijns zorgen ervoor dat ik het ineens akelig warm krijg.

Mijn mond wordt droog. ‘Hij... hij is niet bekakt.’

Snel wend ik mijn blik af van zijn afgetrainde lichaam, voordat ik nog meer ongepaste dingen kan denken. Nick grinnikt nu hij weet dat het hem wederom gelukt is om mij van mijn stuk te brengen. Tot mijn opluchting plaagt hij me er verder niet mee. Voorzichtig richt ik mijn blik weer op hem en opgelucht zie ik dat hij zijn shirt weer heeft laten zakken.

Godzijdank.

‘Je gaat me niet vertellen dat iemand met de naam James de Derde niet verwaand is.’ Nick zet zijn zonnebril af om die met één pootje aan de kraag van zijn t-shirt te hangen.

Zoals altijd kan ik het niet laten om tegen hem in te gaan. Het is een beetje ons ding geworden om constant te bekvechten met elkaar – vaak over de meest onzinnige dingen.

‘Alleen omdat hij uit een rijke familie komt wil nog niet zeggen dat James verwaand is.’ Oké, zelfs ik moet toegeven dat dat toch wel een beetje waar is, maar geen denken aan dat ik dat Nick aan zijn neus ga hangen. ‘En als je dat vindt, dan vind je dat dus ook van Keith en mij.’

‘Keith niet, maar jij...’ Nick bekijkt me van top tot teen. ‘Daar heb ik nog mijn twijfels over.’

Ik bal mijn vuisten langs mijn lichaam. Ik wil echt heel, héél graag een hatelijke opmerking naar zijn kop slingeren, maar besluit me als een volwassene te gedragen en het er verder bij te laten. In plaats daarvan ontspan ik mijn vuisten en leun naast hem tegen zijn SUV aan. Tijd voor een ander onderwerp.

‘Is hij weer te laat?’

Nick draait zijn hoofd naar me toe en knipoogt. ‘Is hij ooit op tijd?’

Meteen loopt mijn hoofd rood aan. Gelukkig voor mij komt net op dat moment de persoon in kwestie het huis uit lopen. Snel kijk ik weg van Nick en focus me op mijn broer.

‘Ja, ja, ik weet het. Zeg maar niets,’ bromt Keith als hij de trap afloopt. Dan krijgt hij mij in het oog. ‘Hé, zusje.’

Ik glimlach naar hem voor ik me afzet tegen de auto.

‘Succes vandaag en doe voorzichtig,’ zeg ik tegen beiden. Ik geef Keith een vluchtige kus op zijn wang en loop dan de trap op naar de voordeur van ons huis.

‘Fijne dag, prinses,’ roept Nick me na als ik de bovenste tree heb bereikt. Hij weet dat ik er een bloedhekel aan heb als hij me zo noemt.

Het werkt.

Ik draai me om en zet mijn handen in mijn zij. ‘Een van deze dagen geef ik je zo’n harde klap dat je me nooit meer zo durft te noemen.’

Met een duivelse blik, een die mijn benen week maakt, kijkt Nick me aan vanaf het trottoir. ‘Beloof je dat, prinses?’

Op dit punt sta ik gewoon met mijn tanden te knarsen. ‘Als je me wil pesten met mijn missverkiezingtitel, doe het dan in ieder geval goed,’ bijt ik hem toe en ik sla mijn armen over elkaar. ‘Ik ben een koningin, geen prinses.’

Keith schiet in de lach. ‘Ze heeft een punt, maat.’

Nick negeert Keith en kijkt me nog altijd geamuseerd aan. ‘Schat, je hebt een veel te hoge dunk van jezelf.’

Er kriebelt iets in mijn buik als hij me schat noemt. Snel druk ik het gevoel weg en kijk kwaad terug. ‘Ik heb mezelf niet tot schoonheidskoningin uitgeroepen, dat deed de jury.’

Nick haalt nonchalant zijn schouders op. Hij zet zijn zonnebril weer op en loopt dan, zonder nog iets te zeggen, om de auto heen waar hij plaats neemt achter het stuur.

Gefrustreerd gooi ik mijn armen in de lucht. ‘Ik begrijp niet waarom je hem als beste vriend hebt gekozen,’ mopper ik tegen mijn broer.

Keith schudt alleen maar lachend zijn hoofd en opent het portier aan de bijrijderskant. Voor hij instapt draait hij zich nog even naar me toe en roept extra luid: ‘Veel succes op het werk vandaag, prinses!’

Ik bries. ‘Ga nou maar, voordat je de burens wakker schreeuwt.’

Keith werpt me een speelse knipoog toe en stapt dan in. Ik slaak een opgeluchte zucht als ze weggrijden. Ik hou van mijn broer, maar soms

kan ik hem wel wurgen. Iets wat Nick ook steeds meer bij me begint uit te lokken. En toch moet ik bekennen dat ik diep vanbinnen – héél diep vanbinnen – Nicks plagerijen leuk vind.

Misschien wel iets te leuk.

Hoofdstuk 2

Violet

Ik neem een snelle douche en begin dan aan mijn routine om me klaar te maken voor een nieuwe werkdag. Aan mijn kaptafel breng ik mijn lichtbruine haar in model. Ik laat het in zachte krullen op mijn rug loshangen en ga vervolgens verder met mijn make-up. Zorgvuldig breng ik koperkleurige oogschaduw aan en omlijst mijn grijsgroene ogen met een perfecte *winged eyeliner* waardoor de kleur nog beter uitkomt. Als ik tevreden ben over mijn haar en make-up, loop ik de inloopkast in.

Ik weet dat we bovengemiddeld rijk zijn en ik probeer daar bewust mee om te gaan. Geen exorbitante snoepreispjes voor mij (of Keith wat dat aan gaat) en ik kan ook prima leven op een simpele pasta pesto. Maar kleding is een van de weinige luxes waar ik graag geld aan uitgeef. Natuurlijk heeft dat deels te maken met mijn opleiding, maar ik ben ook dol op het transformatiemoment dat iedere ochtend plaatsvindt als ik een nieuwe outfit uitkies. Door de juiste kleding voel ik mij krachtig, alsof ik alles aankan.

Behendig trek ik zwarte kousen aan die op hun plek worden gehouden door jarretels. Ik hou ervan om kousen te dragen: ze staan verzorgd én sexy. Ik wring mezelf in een kort zwart rokje en trek een wit mouwloos bloesje aan dat hopelijk luchtig genoeg is met dit warme weer.

Met een blik op de klok zie ik dat ik al aan de late kant ben.

Ik neem nog even tijd om een laagje felrode lippenstift aan te brengen, voordat ik naar beneden loop met mijn Louboutins in mijn hand. In de hal trek ik de zwarte naaldhakken van glanzend lakleer en met de bekende rode zool aan, waardoor er tien centimeters aan mijn één meter zevenenzestig worden toegevoegd. Vlug controleer ik in de spiegel

van de hal of mijn haar en make-up nog goed zitten. Met mijn tas aan mijn arm loop ik de deur uit en stap in de zwart glimmende Mercedes-Benz die voor het huis op me staat te wachten.

Garrett, onze privéchauffeur, zet me keurig af voor de wolkenkrabber waar ik werk.

‘Fijne dag, Miss Young. Laat maar weten als ik u weer op moet halen.’ Garrett geeft als teken van afscheid een tik tegen de pet die onderdeel is van zijn uniform. Ik schenk hem een dankbare glimlach en loop vervolgens het gebouw in.

Mijn hakken tikken op de glanzende marmeren vloer van de lobby. Het wemelt er al van de vele werknemers die elk naar hun eigen verdieping gaan. Ik plaats mijn ID-pasje tegen de scanner van het toegangspaalje, waarna de poortjes voor me open zwiepen. Ik weet me nog net in een volle lift te wurmen voordat de deuren dichtschuiven. Gelukkig is het knopje van mijn verdieping al ingedrukt.

Het aantal mensen in de lift dunt steeds meer uit naarmate we verschillende verdiepingen passeren. Als de deuren openschuiven op de drieëntwintigste etage stap ik naar buiten, opgelucht dat ik niet meer als een sardientje in een blikje zit.

Ik duw de enorme glazen deuren open waar het logo van het modemagazine waar ik voor werk in sierlijke letter in is gegraveerd. De receptioniste achter de welkomstbalie werpt me een vriendelijke glimlach toe als ze me ziet.

‘Goedemorgen Violet.’

‘Goedemorgen Leslie,’ groet ik terug en loop dan verder de werkvloer op. Er heerst al een gezellige drukte onder het aanwezige personeel, waarvan de meesten waarschijnlijk hun plannen aan het doornemen zijn voor dit weekend.

Sierra, mijn collega en beste vriendin sinds de middelbare school, duikt plotseling naast me op waardoor ze me de stuipen op het lijf jaagt.

‘Shit, Sierra. Probeerde je me een hartverzakking te geven of zo?’

Sierra slaat geen acht op mijn woorden en walst er zo overheen. ‘Waar was je nou? Ik heb verdorie assistente voor je moeten spelen omdat die ellendige telefoon van je maar bleef rinkelen.’ Ze doet alsof ze de afgelopen minuten voor een onmogelijke taak heeft gestaan door een paar telefoontjes te beantwoorden – iets wat ze op dagelijkse basis doet als assistente van een van onze redacteurs.

‘Ik maak het goed met je door je vanmiddag op lunch te trakteren, oké?’

‘Daar hou ik je aan.’ Met een tevreden gezicht haakt ze haar arm door de mijne en samen lopen we richting mijn kantoor. ‘Waarom ben je eigenlijk zo laat? Dat is niks voor jou.’

Ik slaak een zucht als ik terugdenk aan deze ochtend. ‘Ik werd opgehouden door een een zeker iemand.’

Sierra weet meteen over wie ik het heb. ‘Nick zou mij elke dag mogen ophouden. Wat zeg ik? Ik zou hem er zelfs voor betalen om dat te doen.’

Lachend schud ik mijn hoofd. ‘Je bent niet goed wijs.’

‘Wat?’ Ze kijkt me sceptisch aan. ‘Wil je soms zeggen dat Nick niet belachelijk knap is? Ik krijg al hartkloppingen wanneer hij een kamer binnenloopt.’

Daarin moet ik Sierra gelijk geven. Ik betrap mezelf er immers ook op dat ik zo nu en dan iets te lang naar Nick zit te staren – daar is deze ochtend wel het bewijs van. Maar de crush die ik ooit op hem heb gehad, daar ben ik nu al lang en breed overheen.

Denk ik.

Ik grinnik een tikkeltje zenuwachtig bij die gedachte. Gelukkig lijkt Sierra het niet door te hebben.

‘Waar hebben we het over?’

Mijn hartslag schiet ongezonder omhoog als mijn andere beste vriendin ineens naast ons opduikt.

‘Jullie zouden goede sluipmoordenaars zijn met de manier waarop jullie me laten schrikken,’ mopper ik.

‘Of misschien heb jij gewoon een slecht geweten,’ lacht Laila, waarop ik met mijn ogen rol.

Sierra en ik hebben Laila leren kennen op onze eerste werkdag hier, en het duurde niet lang voor we een hechte vriendinnengroep vormden. Net als Sierra werkt ook Laila als assistente, maar dan voor de hoofdredacteur van het magazine en onze bazin: Sandra Montgomery.

‘Maar goed, waar hadden jullie het over?’ vraagt Laila nogmaals.

‘Nick.’ Sierra wiebelt suggestief met haar wenkbrauwen.

Laila zucht dromerig. ‘O, Nick “McHottie” Ryder. Beste onderwerp om de dag mee te beginnen, als je het mij vraagt.’

Die twee zijn echt veel te geobsedeerd door Nicks uiterlijk.

‘Hij is zo knap dat het strafbaar zou moeten zijn.’ Uit Laila’s mond klinkt het alsof er geen andere manier is om Nick te omschrijven.

Toch kan ik ze daar beiden niet echt ongelijk in geven. Nick is knap. Mijn gedachten dwalen af naar een paar uur geleden toen hij me zijn buikspieren showde en ik voel mijn wangen meteen weer warm worden. Snel schud ik mijn hoofd om het beeld van Nick uit mijn gedachten te krijgen en richt me op Sierra.

‘Je zei dat er voor me gebeld was?’ Hopelijk kunnen we het onderwerp Nick achter ons laten voordat het echt gênant wordt.

Sierra knippert een paar keer met haar ogen en keert weer terug naar de werkelijkheid. ‘Ah, ja. Er heeft iemand van de Miss New York-organisatie gebeld. De informatie daarvan ligt op je bureau. O, en er is bezoek voor je.’ Met een grimas knikt ze naar mijn kantoor, waar we inmiddels zijn gearriveerd.

Laila kijkt met samengeknepen ogen naar mijn kantoor. ‘Is dat wie ik denk dat het is?’ Als Sierra bevestigend knikt, trekt ze haar neus op. ‘Ugh, wat doet –’ Ze wordt onderbroken als haar telefoon begint te piepen. ‘Shit, Sandra is er. Ik moet gaan!’